

Arrest

nr. 226 066 van 12 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. AHMADZADAH, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 26 september 2015, verklaart er zich op 2 oktober 2015 vluchteling.

1.2. Op 19 oktober 2017 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

1.3. Bij 's Raads arrest nr. 203 669 van 8 mei 2018 wordt de beslissing van de commissaris-generaal van 19 oktober 2017 vernietigd.

1.4. Op 26 november 2018 werd door de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1374 (gregoriaanse kalender: 1995) in het dorp Nawabad in het district Qarabagh van de provincie Ghazni in Afghanistan. Van etnische afkomst bent u een Hazara en u bent een moslim van de sjiiitische strekking. U ging tot de tiende graad naar school en ging vervolgens in de leer bij een mecanicien. In 1392 (gregoriaanse kalender: 2013) startte u uw eigen winkel op waar u zowel brommers als waterpompen herstelde. U kocht en verkocht ook tweedehands brommers. Uw klanten waren onder andere politieagenten en talibs en u ging ook af en toe naar het districtshuis om de waterpompen te herstellen.

De taliban kreeg u echter in de gaten en op een maandag in sawr 1394 (gregoriaanse kalender: 21 april-21 mei 2015) spraken ze u aan wanneer u op weg was naar huis. U ging met hen mee naar een moskee waar ze eerst vroegen waarom u met de overheid samenwerkte. Hierna vertelden ze u dat u hen vanaf nu moest helpen en dat u daarom een bom in het districtshuis moest plaatsen. Meer precies werd u de opdracht gegeven om explosieven bij de waterpomp en de politiewagens te plaatsen en eveneens uw brommer tot ontploffing te brengen op een donderdag, want dan kwamen de Amerikanen naar het districtscentrum. De taliban liet u zien waar u de explosieven in uw motor moest plaatsen en u kon uw brommer waarin de explosieven reeds verstopt zaten in deze moskee komen halen op de dag waarop u de aanslag zou plegen. U beloofde de taliban te gehoorzamen en keerde naar huis. Eens thuisgekomen, reageerden uw ouders woedend. Ze konden niet begrijpen dat een onschuldig man als u andere onschuldige mannen zou doden. Daarom besloot u de aanslag niet te plegen. De volgende dag ging u dan ook gewoon werken en vergat u de problemen met de taliban. Wanneer u die vrijdag echter thuis aan het eten was, werd er op de deur geklopt. Wanneer uw zus de deur opende zag u dat het de taliban was. U liep weg en ontsnapte via het dak van het huis naar een wandelweg die naar de bazaar liep. Hier nam u een auto naar de stad Ghazni en zo startte u uw reis naar Europa. U kwam naar België waar u op 2 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw asielrelaas legde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS twee originele documenten voor van uw integratiecursus en het opvangcentrum in België alsook de kopieën van de volgende documenten: uw taskara, de taskara van uw vader, de taskara van uw zus, uw schoolkaart en een foto van het bord van uw motorwinkel.

Op 19 oktober 2017 besloot het CGVS tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde verblijf tot sawr 1394 (gregoriaanse kalender 21 april - 21 mei 2015) in het district Qarabagh in de provincie Ghazni. Daarnaast kon er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaarde problemen met de taliban.

Tegen deze beslissing diende u beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In het kader van deze beroepsprocedure legde u volgende bijkomende documenten neer: de vertaling van uw taskara, de taskara's van uw vader en zus en de vertaling ervan en een brief van de dorpsouderen ter bevestiging van uw problemen en de vertaling ervan.

Op 8 mei 2018 vernietigde de RvV deze beslissing.

Hierna werd het dossier teruggezonden naar het CGVS en werd u op 19 oktober 2018 opnieuw gehoord op het CGVS. Ter ondersteuning van uw relaas legde u dan de volgende documenten neer: twee brieven van uw werkgever in België, uw arbeidscontract in België, een attest van een taalcursus, een brief van een leerkracht. U legde tevens de originele taskara's van uw vader en zus, vertalingen van de taskara's van uw vader, uw zus en uzelf en een brief van de dorpsouderen en de vertaling ervan neer; deze documenten had u reeds eerder neergelegd aan de RvV.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS 1 d.d. 04/07/2017, p. 2 en CGVS 2 d.d. 19/10/2018, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u niet tot in sawr 1394 (gregoriaanse kalender: 21 april – 21 mei 2015) in uw geboorteregio, met name het district Qarabagh in de provincie Ghazni, verbleef zoals u zelf verklaarde (CGVS 1, p. 4 en CGVS 2, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u de regio reeds voor 2012 verliet. Zo slaagt u er vooreerst niet in veiligheidsincidenten op te noemen die dateren van de periode na 2011. U vertelt bijvoorbeeld over de moord op commandant Qayum, maar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat hij in mei 2008 vermoord werd, ruim zeven jaar voor uw zogenaamde vertrek uit Qarabagh (CGVS 1 p.8, document 4, p.3). Daarnaast vertelde u ook over de inname van de Mirak Checkpost, ook deze gebeurtenis vond geruime tijd voor uw vertrek plaats, met name in juli 2008 (CGVS 1, p.8, document 5, p.3). Wanneer u vervolgens gevraagd werd om te vertellen over gebeurtenissen vlak voor uw vertrek uit Afghanistan verklaarde u dat een week voor uw vertrek een telefoonmast werd aangevallen en dat u de vlammen hiervan kon zien (CGVS 1, p.8). De aanval op deze telefoonmast vond echter plaats in augustus 2011 (document 6, p.3). Hieruit kan afgeleid worden dat u reeds in augustus 2011 Afghanistan verliet, vier jaar voor uw eerder verklaarde vertrekkdatum. Deze vaststelling wordt versterkt door uw verklaring dat Zaitullah Azimi districtshoofd was

wanneer u Afghanistan verliet en dat Rohullah Popal toen het hoofd van de politie was in uw district (CGVS 1, p.7). Uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt blijkt namelijk dat Zaitullah Azimi districtshoofd was in Qarabagh tot november 2012 wanneer hij gewond raakte in een aanslag (document 7, p.1). Als u dus in augustus 2011 Afghanistan verliet, klopt ook de verklaring omtrent het districtshoofd. U verklaart echter in 2015 vertrokken te zijn, wanneer Fazal Rahman Nazarwal districtschef was, een naam die u niet vermeldt (document 7, p.1). Het door u vermelde hoofd van de politie van uw district ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan, Rohullah Popal, kon niet teruggevonden worden. Wel blijkt uit de informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat vanaf mei 2014 Mohammad Azim het hoofd van de politie was in uw district (document 7, p.1). Hieruit blijkt duidelijk dat u in deze periode niet meer in Qarabagh verbleef. Bovendien kon u niet of niet correct vertellen over essentiële gebeurtenissen die plaats vonden in uw district na 2012. Zo verklaarde u dat niemand kon gaan stemmen bij de presidentsverkiezingen van 2014 en wist u niet waar de stemkantoren waren (CGVS 1, p.7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat in uw district Qarabagh slechts drie stemkantoren gesloten bleven bij de verkiezingen (document 8, p.12). Bovendien bleek het stemkantoor in de moskee van Zardaloo, een dorp dat niet ver van uw dorp ligt volgens de OCHA kaart van Qarabagh, wel geopend was en dat hier 1800 personen stemden (document 9, 10, 11). Ten slotte werd u ook gevraagd naar Muhammad Hassan Faizi, maar kon u niet vertellen wie hij was (CGVS 1, p.12). Muhammad Hassan Faizi was echter een voormalige districtschef en stamoudste in Qarabagh die gedood werd in maart 2014 (document 13, p.3). Deze gebeurtenis kan u nauwelijks ontgaan zijn, zeker aangezien u in de periode van voor 2012 wel duidelijk op de hoogte was van de veiligheidsincidenten in Qarabagh. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u dat u bij het eerste onderhoud niet gevraagd werd naar verkiezingen, de politiechef of het districtshoofd en dat u wel weet wie de commandant en het districtshoofd zijn (CGVS 2, p. 4). Toen u erop gewezen werd dat deze vragen en uw antwoorden wel degelijk in de notities van het eerste persoonlijk onderhoud staan, verklaarde u niet te weten hoe dit daar genoteerd is en dat de tolk het misschien fout vertaalde (CGVS 2, p. 4). Geconfronteerd met de stelling dat de tolken waarmee het CGVS samenwerkt professionelen zijn en dergelijke vragen over het districtshoofd, de politiechef en verkiezingen eenvoudig zijn, wat het niet geloofwaardig maakt dat de tolk ze fout vertaalde, verklaarde u niet te liegen en het gevoel gehad te hebben niet aanwezig geweest te zijn tijdens het vorige onderhoud (CGVS 2, p. 5). Toen u gevraagd werd dit te verduidelijken verklaarde u dat de protection officer u niet over uw regio, uw mullah en uw school vroeg, dat u deze vragen wou beantwoorden, maar dat ze niet gesteld zijn (CGVS 2, p. 5). U voegde toe dat u niet veel vragen werden gesteld over uw regio (CGVS 2, p. 5). Het CGVS betwist uw verklaringen en merkt dienaangaande op dat uit de notities van uw persoonlijk onderhoud op 4 juli 2017 blijkt dat u wel degelijk bevraagd bent over zeer diverse aspecten met betrekking tot uw regio, zoals geografie, landbouw, onderwijs, verkiezingen, de aanwezigheid van de taliban, veiligheidsincidenten en media (CGVS 1, p. 3-9, 12). Dat bepaalde vragen die u blijkbaar verwacht had niet gesteld werden doet niet ter zake, er kan immers verwacht worden dat u als inwoner van de door u beweerde regio in staat bent vragen over diverse aspecten van uw regio te beantwoorden, ongeacht of u die vragen verwachtte of niet. Gevraagd of u, naast de door u beweerde vertaalfouten, nog andere verklaringen hebt voor het feit dat u niet wist over belangrijke personen en gebeurtenissen recent voor uw vertrek, zei u dat mensen dagelijks getuige waren van incidenten in de bazaar van Nawabad en noemde u een aantal incidenten op (CGVS 2, p. 5). Hierover dient opgemerkt te worden dat het vreemd is dat u zich slechts incidenten en personen van langer geleden zou herinneren als er zich meer recent voor uw vertrek ook regelmatig incidenten voordeden. Bovendien dient erop gewezen te worden dat de door u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud opgenoemde incidenten hetzij van enige jaren voor uw beweerde vertrek uit Qarabagh dateren, met name van 1388 en 1389 (gregoriaanse kalender 21 maart 2009 – 20 maart 2011), hetzij zelfs niet bij benadering kunnen gedateerd worden door u (CGVS 2, p. 5, 7). Toen u gevraagd werd waarom u bij het eerste persoonlijk onderhoud gebeurtenissen en personen van langer geleden vermeldde hoewel u specifiek naar recente gebeurtenissen en personen gevraagd werd, zei u dat u dacht dat de protection officer u meer en meer zou vragen maar dat ze het interview stopzette (CGVS 2, p. 5). Dit is echter geen afdoende verklaring. Ongeacht of u meer vragen verwachtte, blijft immers de vaststelling dat u de vragen naar recente gebeurtenissen en belangrijke personen foutief beantwoordde. Voorts stelt het CGVS vast dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op geen enkel moment opmerkingen gaf, nochtans kreeg u expliciet de kans hiertoe op het einde van het gesprek (CGVS 1, p. 13). Hierdoor blijft uw huidige verklaring dat u er niet toe kwam te vertellen over recente gebeurtenissen een post-factum bewering. Het CGVS merkt voorts op dat u, gevraagd naar Fazal Rahman Nazarwal tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, zei dat hij in de bazaar van Qarabagh was en taskara's verzamelde in het districtshuis en die aan het districtshoofd Zaitullah Azimi gaf (CGVS 2, p. 6). Gevraagd naar Mohammad Azim zei dat er meer dan honderd personen met deze naam zijn in Qarabagh en zei u geen bekende Mohammad Azim in Qarabagh te kennen (CGVS 2, p. 6). Echter blijkt uit bovenvermelde informatie waarover het CGVS

beschikt dat Fazal Rahman Nazarwal districtshoofd van Qarabagh was op het moment van uw beweerde vertrek, dat zijn voorganger Zaitullah Azimi was en dat Mohammad Azim vanaf mei 2014 politiechef was van Qarabagh. Dat u geconfronteerd met deze namen, die zelfs vermeld staan met hun functie in de eerste beslissing van het CGVS, nog steeds niet correct kan aangeven wie ze zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering tot sawr 1394 in Qarabagh verbleven te hebben totaal. Aan uw bewering, die u op geen enkele wijze staft, dat het districtshoofd elke dag of elke maand verandert in Qarabagh (CGVS 2, p. 6) kan geen geloof gehecht worden. Dat u geen reporter was, niet naar het districtshuis ging om te vragen wie er districtshoofd of politiechef werd die dag en niet veel tijd doorbracht in de moskee verklaart uw gebrekkige kennis niet afdoende (CGVS 2, p. 6). Immers kan verwacht worden dat niet alleen reporters of mensen die veel tijd doorbrengen in de moskee, maar ook gewone burgers, zeker burgers die dichtbij het districtscentrum wonen zoals u (CGVS 2, p. 6), kennis hebben van dergelijke zaken die deel uitmaken van het dagelijkse leven. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat u wél kennis hebt van gebeurtenissen en personen van langer geleden, waarmee u uw eigen verklaring dat u een jongeman was die zich niet wou bezighouden met politiek en zijn eigen leven leidde en daardoor niet wist over dergelijke zaken, teniet doet (CGVS 2, p. 6). Dat er in Afghanistan mensen wonen die niet weten over de geschiedenis van het land verklaart niet waarom u niet weet over gebeurtenissen en belangrijke personen in uw regio in de periode kort voor uw beweerde vertrek (CGVS 2, p. 6).

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw geboortedatum dermate vreemd zijn dat ze wijzen op een gebrekkige kennis van de Afghaanse kalender, nochtans moet u als jongeman die tot de tiende klas naar school ging in Afghanistan vertrouwd zijn met deze kalender (CGVS 1, p. 5). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u aanvankelijk dat u geboren bent in 1995 volgens de Afghaanse kalender (CGVS 2, p. 2). Gezien het Afghaanse jaar 1995 enkele honderden jaren in de toekomst ligt (gregoriaanse kalender maart 2616 - maart 2617) is dit uiteraard onmogelijk. Toen u hierop gewezen werd, corrigeerde uw geboortjaar naar 1390 (gregoriaanse kalender maart 2011 - maart 2012) (CGVS 2, p. 2). Toen u erop gewezen werd dat u een kind zou zijn als u in 1390 geboren was, wijzigde u uw geboortedatum nogmaals, ditmaal naar 1374 (gregoriaanse kalender maart 1995 - maart 1996) (CGVS 2, p. 2). Dat u dergelijke flagrant onmogelijke geboortedata in de Afghaanse kalender opgeeft wijst erop dat u niet vertrouwd (meer) bent met deze kalender, wat het vermoeden sterkt dat u reeds geruime tijd geleden uw regio van herkomst in Afghanistan verliet.

Met betrekking tot uw Facebookaccount dient opgemerkt te worden dat u heel wat Facebookvrienden heeft die in Kabul wonen of er gewoond of gestudeerd hebben. Het is opmerkelijk dat u, een Afghaan uit de provincie Ghazni die nooit buiten zijn district Qarabagh zou verbleven hebben en die de meeste van zijn Facebookvrienden persoonlijk kent (CGVS 2, p. 7), vrienden in Kabul zou hebben. Uw verklaring dat mensen hun naam en plaats op Facebook veranderen en verkiezen Kabul te schrijven (CGVS 2, p. 7) is weinig overtuigend, zeker gezien heel wat van uw Facebookvrienden uit Kabul een specifieke school, universiteit of plaats in Kabul vermelden op hun profiel. Overigens dient opgemerkt te worden dat het aantal universitair geschoolden onder uw Afghaanse Facebookvrienden opvallend hoog is, wat opmerkelijk is voor iemand die tot de tiende klas naar school ging en die motorfietsen verkocht en herstelde en wat twijfels doet rijzen over het door u beweerde profiel.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaring pas in 2015 uw district Qarabagh in Afghanistan te hebben verlaten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde recente verblijf in de plaats Nawabad, gelegen in het district Qarabagh van de provincie Ghazni niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u vlak voor uw vertrek naar België, waar u op 26 september 2015 aankwam na een reis van drie maanden en twintig dagen, heeft verbleven in Qarabagh, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bovenstaande vaststelling wordt nogmaals bevestigd door uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw asielrelaas. Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat de taliban u de hachelijk taak om verschillende bommen te plaatsen zou toevertrouwen. Het plaatsen van een bom vereist namelijk expertise en de taliban kent deze taak enkel toe aan personen die ze ten volle kunnen vertrouwen. Zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map dat de taliban een speciale eenheid heeft voor zelfmoordaanslagen (zie blauwe map, document 3, p.10). Deze eenheid bestaat uit volledig betrouwbare mannen met de mentale kracht om door te zetten bij een aanslag. Hoewel u niet specifiek werd gevraagd om een zelfmoordaanslag te plegen, vergt het plaatsen van verschillende bommen in het districtshuis toch ook zeer veel moed aangezien uw leven eveneens in gevaar kan zijn wanneer u gevat zou worden. Het plaatsen van een bom is bijgevolg een taak die de taliban niet aan eender wie toevertrouwd. Het is dan ook zeer vreemd dat de taliban u vroeg

om bommen te plaatsen terwijl u voordien geen band had met de taliban om zo enige vorm van vertrouwen op te bouwen (CGVS 1, p.11). Bovendien bent u als sjiitische Hazara geen persoon waarmee de taliban, die overwegend Pashtoun en soenitisch zijn, onbelemmerd samenwerkt. Als de taliban dan toch beslist om met een sjiitische Hazara samen te werken met wie ze geen eerdere vertrouwensband hebben opgebouwd, kan verwacht worden dat deze persoon dan ook over een zodanig interessant profiel beschikt dat hij de taliban toegang verleent tot plaatsen waar zij zelf of hun sympathisanten geen toegang toe hebben. U blijkt zelf echter niet over een zodanig interessant profiel te beschikken. Uw verklaring dat u af en toe de waterpomp in het districtshuis herstelde geeft u namelijk geen vrijgeleide om te pas en te onpas het districtshuis te betreden (CGVS 1, p.9). Zeker niet op een vooraf bepaald tijdstip dat de taliban u oplegde. Het is bijgevolg zeer vreemd dat de taliban u zou beschouwen als de geschikte persoon om verschillende bommen te plaatsen terwijl u noch over de expertise, noch over de betrouwbaarheid en noch over de onbeperkte toegang beschikte om een aanslag te plegen.

Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent de werkwijze van de taliban zeer merkwaardig. Hierbij is het zeer vreemd dat de taliban een moskee als opslagplaats voor explosieven zou gebruiken terwijl iedereen hier naartoe kan komen. U verklaarde namelijk dat de explosieven reeds in de moskee klaarlagen wanneer de taliban u er ernaar toe bracht en dat die explosieven daar zouden blijven liggen in uw brommer tot wanneer u die kwam halen om de aanslag te plegen (CGVS 1, p.11). Een moskee lijkt echter niet de veiligste opslagplaats voor een motor vol explosieven, zeker niet voor een periode van minstens vier dagen aangezien de taliban u vroeg een bom te plaatsen op een maandag en dat de aanslag op een donderdag moest gebeuren. Verder is het zeer vreemd, zij het niet ronduit ongeloofwaardig, dat de taliban uw motor reeds vollaadde met explosieven op die maandag voor een aanslag die u op een donderdag zou moeten plegen (CGVS 1, p.11). Deze explosieven zaten namelijk ook in de tank van uw motor hetgeen het gevaar op een vroegtijdige ontploffing toch aanzienlijk vergroot (CGVS 1, p.11). Überhaupt is explosieven in de tank verstoppen van een motor waarmee nog gereden moet worden een absurd en gevaarlijk idee. Deze werkwijze van de taliban lijkt dan ook zeer onprofessioneel en geeft de bomaanslag weinig kans op slagen. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat de taliban op zulke manier een persoon die ze nauwelijks kennen en zonder enige ervaring met explosieven ertoe dwingen een of meerdere bommen te plaatsen in het districtshuis. Bovendien legde u over uw concrete taak, met name waar u deze bommen moest plaatsen, tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u de explosieven in de compound van het districtshuis en in de politiewagens moest plaatsen, maar verklaarde u later dat u de brommer moest laten ontploffen (CGVS 1, p.10). Aangezien u reeds niet in staat bent om uw taak op coherente wijze te verklaren wordt de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook wederom ondermijnd.

Ten derde legde u omtrent de periode na de bedreiging door de taliban tegenstrijdige en vreemde verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen. Zo verklaarde u dat u na uw bedreigingen door de taliban "alles vergat" en gewoon terug ging werken (CGVS 1, p.9). Deze houding kan echter als zeer vreemd beschouwd worden aangezien u net door talibs naar een moskee werd gebracht, explosieven in uw motor geplaatst werden, u instemde om een aanslag te plegen en de taliban bijgevolg op uw actie aan het wachten waren (CGVS 1, p.9-10). Wanneer u met deze vreemde verklaring geconfronteerd werd herhaalde u aanvankelijk uw eerdere verklaringen, maar wanneer u een tweede maal geconfronteerd werd met deze vreemdheid verklaarde u dat u niet wist op welke donderdag u die aanslag moest plegen (CGVS 1, p.11-12). Dit antwoord maakt uw verklaring echter nog merkwaardiger. Zo is het zeer opvallend dat u gevraagd werd een aanslag te plegen, maar werd u niet verteld wanneer dat moest gebeuren. Bovendien biedt deze verklaring geen reden waarom u "alles vergat" de dag na uw gesprek met de taliban. Verder is het zeer merkwaardig hoe u, wanneer de taliban u thuis kwam opzoeken, zonder enig probleem op de vlucht kon slaan (CGVS 1, p.10). U verklaarde namelijk dat de taliban aanklopte, uw zus de deur opendeed en dat u toen kon zien dat de taliban aan uw deur stond waarna u via het dak wegluchtte (CGVS 1, p.10). Hierbij is het vooreerst vreemd dat de taliban niet anticipeerde op de mogelijkheid dat u zou vluchten en zich dus niet verspreidde rond uw huis. Bovendien is het vreemd dat ze niet gewoon naar uw winkel kwamen, waar ze al eerder geweest waren en waar u misschien minder snel kon ontsnappen (CGVS 1, p.10). Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over wat er gebeurde nadat u uw huis ontvluchtte. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u niet wist wat er gebeurde na uw vertrek, maar wanneer u gevraagd werd of u hier niet naar geïnformeerd had bij uw ouders kon u plots wel vertellen dat de taliban uw vader mishandelde (CGVS 1, p.11). Het is toch zeer opvallend dat u er niet in slaagt de mishandeling van uw vader die veroorzaakt zou zijn door uw problemen niet spontaan kan aanbrengen. Ook omtrent de problemen die uw familie na het bezoek van de taliban ervaarde legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij het begin van het interview dat uw ouders u niet vertelden over hun problemen in Afghanistan, maar toch verklaarde u later in het interview dat de taliban nog was teruggekomen naar uw huis wanneer u reeds in Iran was (CGVS 1, p. 5, 12). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, kon u

er wederom geen verklaring voor bieden (CGVS 1, p.12). Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw asielaanvraag.

Met betrekking tot uw verklaring dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan gedood zou worden door de taliban omwille van uw etnie, dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde de door u ingeroepen vrees concreet voor te stellen en te personaliseren (CGVS 2, p. 8). U zei in algemene bewoordingen dat de taliban onschuldige Hazara's doden en dat er een genocide tegen Hazara's aan de gang is in uw regio. U haalde slechts twee incidenten aan waarbij Hazara's uit uw regio gedood werden door de taliban, één slachtoffer werkte bij de politie en er kan dus niet geconcludeerd worden dat hij louter omwille van zijn etnie gedood werd, van de twee andere slachtoffers weet u niet waarom ze gedood werden. U verklaarde dat er geen verschil is tussen u en andere Hazara's en dat u daarom gedood zou worden. De enige reden die u aanhaalt waarom u meer dan andere Hazara's geïsoleerd zou worden is dat de taliban zeer actief zijn in de bazaar van Qarabagh en dat ze Hazara's die weigeren met hen samen te werken doden. Hiermee verwijst u naar uw recente herkomst uit Qarabagh en uw asielaanvraag, die beiden ongeloofwaardig zijn gezien bovenstaande opmerkingen. Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geïsoleerd zou worden door de taliban. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiïeten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geïsoleerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiïtisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Wat betreft uw verklaring dat u bij terugkeer naar Afghanistan gedood zou worden omwille van "uw stijl" dient opgemerkt te worden dat u hiermee verwijst naar uw huidige uiterlijke kenmerken zoals uw haarsnit, korte baardgroei en uw nette uiterlijk (CGVS 2, p. 8). U staft uw bewering dat "propere personen" meteen gedood worden in Afghanistan op geen enkele wijze en zo blijft dit een blote bewering uwentwege (CGVS 2, p. 8). U geeft bovendien meteen aan dat u uw haarstijl en baard wel zou kunnen veranderen - waardoor uw vrees omwille hiervan vervalt - maar dat u toch gedood zou worden omdat u problemen hebt met de taliban, bovendien zouden de taliban u doden als ze te weten komen dat u Afghanistan ontvluchtte en weigerde jihad te doen met hen (CGVS 2, p. 8, 9). Echter zijn uw problemen met de taliban ongeloofwaardig bevonden zoals hierboven uitgebreid werd geargumenteed. Het volstaat voorts niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds enige tijd in Europa verblijft en hierdoor niet kan terugkeren, u dient uw risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar u echter in gebreke blijft. Aldus volstaan uw verklaringen geenszins om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat omwille van uw uiterlijk of uw verblijf buiten Afghanistan.

Met betrekking tot deze laatste elementen, met name uw vrees omwille van uw etnie, uw uiterlijk en uw verblijf buiten Afghanistan, dient voorts opgemerkt te worden dat u geen van deze elementen vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken of bij uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS (DVZ, vragenlijst CGVS, en CGVS 1). Nochtans werd u toen gevraagd te vertellen over alle redenen waarom u Afghanistan verliet, waarom u een verzoek om internationale bescherming deed en waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan (DVZ, vragenlijst CGVS en CGVS 1, p. 9). Ook in het kader van de beroepsprocedure maakte u geen melding van deze vrees. Dat u deze elementen pas bij uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS aanhaalt relativeert de ernst van de door u aangehaalde vrees op ernstige wijze.

Met betrekking tot uw verklaring dat uw leven in opvangcentra in België moeilijk is en dat u een normaal leven wilt hebben in België (CGVS 2, p. 8) volstaat het hierbij te stellen dat deze moeilijkheden bezwaarlijk kunnen beschouwd worden als dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico loopt op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Deze feiten ressorteren immers niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève en zijn een praktisch gevolg van uw huidige verblijfssituatie hier.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die

erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni, noch dat u daar geboren en getogen bent. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens de persoonlijke onderhouden op de zetel van het CGVS d.d. 04/07/2017 en 19/10/2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het tweede persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS 2, p. 4-7). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van

doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt. Het CGVS legde u uit waarom het bij zijn eerste beslissing oordeelde dat uw recente herkomst uit Qarabagh niet geloofwaardig is, wat leidde tot een negatieve beslissing, en wees u er herhaaldelijk op dat het noodzakelijk is dat u een reëel zicht biedt op al uw werkelijke verblijfplaatsen voor uw komst naar België (CGVS 2, p. 4-7). U werd er expliciet op gewezen dat het niet noodzakelijk problematisch is als u enige tijd elders dan in uw oorspronkelijke regio van herkomst in Afghanistan of in een ander land verbleven zou hebben, maar dat u wel de waarheid hierover moet vertellen (CGVS 2, p. 4-5). U bleef desondanks hardnekkig volhouden dat u slechts in Qarabagh verbleven heeft en dat u pas in sawr 1394 Qarabagh verliet (CGVS 2, p. 4-7). Hoewel u verklaarde de waarheid te vertellen en niet te liegen, zei u tevens dat u vertelde “wat u bevoordeelt” (CGVS 2, p. 4-5).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afgaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in het district Qarabagh heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent tot slot dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door de verzoeker aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door verzoeker aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. De samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal doet evenwel géén afbreuk aan de verplichting in verzoekers hoofde om in de eerste plaats zelf te voldoen aan de medewerkingsplicht en alle relevante elementen noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken (RvV 15 januari 2016, nr. 136 358; RvV 29 februari 2016, nr. 163 225). De commissaris-generaal is evenwel slechts verplicht om zijn onderzoeksmiddelen in te zetten wanneer verzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht én er ernstige aanwijzingen zijn dat zijn verzoek gegrond zou kunnen zijn, maar op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om tot een beslissing te komen inzake zijn verzoek om internationale bescherming. Er is bijgevolg slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van de commissaris-generaal in zoverre de verzoeker verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 31). Uit bovenstaande vaststellingen komt onmiskenbaar naar voren dat u allerm minst voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht het reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in dezen evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. In casu bestaat er geen twijfel over uw Afgaanse nationaliteit en het gegeven dat u ooit in Qarabagh verbleven heeft, maar dit volstaat, in het licht van de hierboven geschetste Afgaanse context, geenszins om te besluiten dat u een nood aan subsidiaire bescherming heeft. U maakt immers

niet aannemelijk dat het district Qarabagh de enige plaats van eerder verblijf is die in aanmerking moet genomen worden voor de beoordeling van uw nood aan subsidiaire bescherming. Gelet op uw gebrek aan medewerking kan niet uitgesloten worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. In die zin is het cruciaal/essentieel dat u een volledig beeld schetst van al (dus met inbegrip van de verblijfplaats voorafgaand aan uw komst naar België) uw eerdere verblijfplaatsen, en niet enkel de verblijfplaats vermeldt die u verkiesst te vermelden of waar u ooit eens zou hebben verbleven. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet. Van het CGVS kan dan ook niet verwacht worden dat het onderzoek verricht naar het mogelijk voorhanden zijn van een intern vestigingsalternatief overeenkomstig artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Dergelijk onderzoek is logischerwijze immers maar mogelijk of zinvol voor zover u hieromtrent zelf de nodige concrete, geloofwaardige en betrouwbare aanknopingspunten aanreikt, quod non in casu, en is slechts aan de orde eenmaal u aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een nood aan internationale bescherming bestaat, hetgeen, gelet op bovenstaande vaststellingen, allerm minst het geval is. (UNHCR, Guidelines on International Protection: "Internal Flight or Relocation Alternative" within the Context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, para. 13; Toelichting van de Europese Commissie bij het voorstel voor een Richtlijn van de Raad betreffende minimumnormen voor de erkenning en de status van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven /COM/2001/0510 def. - CNS 2001/0207/, Publicatieblad Nr. 051 E van 26/02/2002 blz. 0325 – 0334).

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

De documenten die u voorlegt kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara, de taskara van uw vader en die van uw zus en uw schoolkaart tonen hoogstens aan dat u een periode in Qarabagh verbleef, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt. Deze documenten bewijzen echter niet uw recent verblijf in de regio. Met betrekking tot uw taskara dient voorts opgemerkt te worden dat het een kopie betreft, wat de bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert aangezien kopieën makkelijk door middel van knip- en plakwerk bewerkt kunnen worden. Met betrekking tot het document van de dorpsouderen dient opgemerkt te worden dat dit document opgesteld werd op uw verzoek na de eerste negatieve beslissing van het CGVS (CGVS 2, p. 3). Gezien het gesolliciteerd karakter van dit document heeft het geen objectieve bewijswaarde. Wat betreft de foto van het bord van uw motorwinkel dient gesteld te worden dat dit geen bewijs kan vormen van uw verklaring een winkel te bezitten. U kan namelijk foto's voorleggen van het bord van eender welke motorwinkel. Over het geheel van Afghaanse documenten dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Wat betreft uw Belgische schoolattesten, documenten van de integratiecursus en het opvangcentrum, brieven van uw werkgever en leerkracht en uw arbeidscontract dient gesteld te worden dat zij geen betrekking hebben op uw problemen in en vrees ten opzichte van Afghanistan en dus ook geen invloed hebben op deze beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3. c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot

regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van “*de algemene motiveringsplicht*”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Bij zijn nota met opmerkingen voegt de commissaris-generaal de volgende stukken: de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 24 april 2018 (bijlage 1), het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 (bijlage 2) en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (bijlage 3).

Per drager brengt de commissaris-generaal op 7 juni 2019 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*” van december 2017, de COI Focus “*Afghanistan. Security situation in Kabul city*” van 15 mei 2019, het rapport “*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*” van mei 2018 en het rapport “*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*” van juni 2018 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Op 2 oktober 2015 diende verzoeker in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 4 juli 2017 werd verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd teneinde een bom te plaatsen. Op 19 oktober 2017 nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die bij 's Raads arrest nr. 203 669 van 8 mei 2018 werd vernietigd. Op 19 oktober 2018 werd verzoeker een tweede maal gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 26 november 2018 nam de commissaris-generaal de onderhavige bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in het dorp Nawabad in het district Qarabagh van de provincie Ghazni na 2011 tot aan zijn beweerde vertrek naar België in sawr

1394 (gregoriaanse kalender: 21 april-21 mei 2015), gelet op (a) zijn gebrekkige kennis van de veiligheidsincidenten en de prominenten in deze periode, (b) zijn moeilijkheden om heden de Afghaanse kalender te hanteren voor het aangeven van zijn geboortedatum, en (c) de vaststelling dat hij op zijn Facebookprofiel heel wat vrienden heeft die aangeven dat zij in Kabul wonen of studeren; (ii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in het dorp Nawabad in het district Qarabagh van de provincie Ghazni na 2011 tot aan zijn beweerde vertrek naar België in sawr 1394 (gregoriaanse kalender: 21 april-21 mei 2015), evenmin geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die er zich in deze periode zouden hebben voorgedaan; (iii) het niet aannemelijk is dat de taliban de delicate taak van het plaatsen van een bom zouden overlaten aan iemand als verzoeker, met name een Hazara van wiens vertrouwen zij allerm minst zeker kunnen zijn en die geenszins een onbelemmerde toegang heeft tot het districtshuis; (iv) het niet geloofwaardig is dat de taliban verzoekers met explosieven volgeladen brommer zouden verbergen in een moskee, temeer daar zij deze explosieven zouden hebben verstopt in de tank van de brommer waarmee nog gereden moest worden; (v) het niet aannemelijk is dat verzoeker, na eerst te hebben beloofd de aanval te zullen uitvoeren, vervolgens besluit toch niet met de taliban mee te werken en het hele voorval te vergeten en gewoon weer te gaan werken; (vi) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker gewoon langs het dak kon ontsnappen wanneer de taliban naar zijn huis kwamen nadat hij de aanslag niet had gepleegd; (vii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bedreigingen vanwege de taliban ten aanzien van zijn familie nadat hij zijn land van herkomst had verlaten; (viii) hij geen concrete en persoonlijke elementen aanvoert in verband met zijn vrees voor vervolging omwille van zijn etnische origine als Hazara, omwille van zijn uiterlijk en omwille van zijn verblijf in het buitenland, temeer daar hij van deze vrezen geen melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; (ix) zijn verklaring dat zijn leven in de opvangcentra in België moeilijk is en dat hij in België een normaal leven wilt leiden, niet kan worden beschouwd als een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan; en (x) de door hem voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

2.3.2.2. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt om op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.3. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in het dorp Nawabad in het district Qarabagh van de provincie Ghazni na 2011 tot aan zijn beweerde vertrek naar België in sawr 1394 (gregoriaanse kalender: 21 april-21 mei 2015), gelet op (a) verzoekers gebrekkige kennis van de veiligheidsincidenten en de prominenten in deze periode, (b) verzoekers moeilijkheden om heden de Afghaanse kalender te hanteren voor het aangeven van zijn geboortedatum, en (c) de vaststelling dat verzoeker op zijn Facebookprofiel heel wat vrienden heeft die aangeven dat zij in Kabul wonen of studeren:

“In casu werd vastgesteld dat u niet tot in sawr 1394 (gregoriaanse kalender: 21 april – 21 mei 2015) in uw geboorteregio, met name het district Qarabagh in de provincie Ghazni, verbleef zoals u zelf verklaarde (CGVS 1, p. 4 en CGVS 2, p. 5). Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u de regio reeds voor 2012 verliet. Zo slaagt u er vooreerst niet in veiligheidsincidenten op te noemen die dateren van de periode na 2011. U vertelt bijvoorbeeld over de moord op commandant Qayum, maar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat hij in mei 2008 vermoord werd, ruim zeven jaar voor uw zogenaamde vertrek uit Qarabagh (CGVS 1 p.8, document 4, p.3). Daarnaast vertelde u ook over de inname van de Mirak Checkpost, ook deze gebeurtenis vond geruime tijd voor uw vertrek plaats, met name in juli 2008 (CGVS 1, p.8, document 5, p.3). Wanneer u vervolgens gevraagd werd om te vertellen over gebeurtenissen vlak voor uw vertrek uit Afghanistan verklaarde u dat een week voor uw vertrek een telefoonmast werd aangevallen en dat u de vlammen hiervan kon zien (CGVS 1, p.8). De aanval op deze telefoonmast vond echter plaats in augustus 2011 (document 6, p.3). Hieruit kan afgeleid worden dat u reeds in augustus 2011 Afghanistan verliet, vier jaar voor uw eerder verklaarde vertrekkdatum. Deze vaststelling wordt versterkt door uw verklaring dat Zaitullah Azimi districtshoofd was wanneer u Afghanistan verliet en dat Rohullah Popal toen het hoofd van de politie was in uw district (CGVS 1, p.7). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt namelijk dat Zaitullah Azimi districtshoofd was in Qarabagh tot november 2012 wanneer hij gewond raakte in een aanslag (document 7, p.1). Als u dus in augustus 2011 Afghanistan verliet, klopt ook de verklaring omtrent het districtshoofd. U verklaart echter in 2015 vertrokken te zijn, wanneer Fazal Rahman Nazarwal districtschef was, een naam die u niet vermeldt (document 7, p.1). Het door u vermelde hoofd van de politie van uw district ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan, Rohullah Popal, kon niet

terugggevonden worden. Wel blijkt uit de informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat vanaf mei 2014 Mohammad Azim het hoofd van de politie was in uw district (document 7, p.1). Hieruit blijkt duidelijk dat u in deze periode niet meer in Qarabagh verbleef. Bovendien kon u niet of niet correct vertellen over essentiële gebeurtenissen die plaats vonden in uw district na 2012. Zo verklaarde u dat niemand kon gaan stemmen bij de presidentsverkiezingen van 2014 en wist u niet waar de stemkantoren waren (CGVS 1, p.7). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt echter dat in uw district Qarabagh slechts drie stemkantoren gesloten bleven bij de verkiezingen (document 8, p.12). Bovendien bleek het stemkantoor in de moskee van Zardaloo, een dorp dat niet ver van uw dorp ligt volgens de OCHA kaart van Qarabagh, wel geopend was en dat hier 1800 personen stemden (document 9, 10, 11). Ten slotte werd u ook gevraagd naar Muhammad Hassan Faizi, maar kon u niet vertellen wie hij was (CGVS 1, p.12). Muhammad Hassan Faizi was echter een voormalige districtschef en stamoudste in Qarabagh die gedood werd in maart 2014 (document 13, p.3). Deze gebeurtenis kan u nauwelijks ontgaan zijn, zeker aangezien u in de periode van voor 2012 wel duidelijk op de hoogte was van de veiligheidsincidenten in Qarabagh. Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde u dat u bij het eerste onderhoud niet gevraagd werd naar verkiezingen, de politiechef of het districtshoofd en dat u wel weet wie de commandant en het districtshoofd zijn (CGVS 2, p. 4). Toen u erop gewezen werd dat deze vragen en uw antwoorden wel degelijk in de notities van het eerste persoonlijk onderhoud staan, verklaarde u niet te weten hoe dit daar genoteerd is en dat de tolk het misschien fout vertaalde (CGVS 2, p. 4). Geconfronteerd met de stelling dat de tolken waarmee het CGVS samenwerkt professionelen zijn en dergelijke vragen over het districtshoofd, de politiechef en verkiezingen eenvoudig zijn, wat het niet geloofwaardig maakt dat de tolk ze fout vertaalde, verklaarde u niet te liegen en het gevoel gehad te hebben niet aanwezig geweest te zijn tijdens het vorige onderhoud (CGVS 2, p. 5). Toen u gevraagd werd dit te verduidelijken verklaarde u dat de protection officer u niet over uw regio, uw mullah en uw school vroeg, dat u deze vragen wou beantwoorden, maar dat ze niet gesteld zijn (CGVS 2, p. 5). U voegde toe dat u niet veel vragen werden gesteld over uw regio (CGVS 2, p. 5). Het CGVS betwist uw verklaringen en merkt dienaangaande op dat uit de notities van uw persoonlijk onderhoud op 4 juli 2017 blijkt dat u wel degelijk bevraagd bent over zeer diverse aspecten met betrekking tot uw regio, zoals geografie, landbouw, onderwijs, verkiezingen, de aanwezigheid van de taliban, veiligheidsincidenten en media (CGVS 1, p. 3-9, 12). Dat bepaalde vragen die u blijkbaar verwacht had niet gesteld werden doet niet ter zake, er kan immers verwacht worden dat u als inwoner van de door u beweerde regio in staat bent vragen over diverse aspecten van uw regio te beantwoorden, ongeacht of u die vragen verwachtte of niet. Gevraagd of u, naast de door u beweerde vertaalfouten, nog andere verklaringen hebt voor het feit dat u niet wist over belangrijke personen en gebeurtenissen recent voor uw vertrek, zei u dat mensen dagelijks getuige waren van incidenten in de bazaar van Nawabad en noemde u een aantal incidenten op (CGVS 2, p. 5). Hierover dient opgemerkt te worden dat het vreemd is dat u zich slechts incidenten en personen van langer geleden zou herinneren als er zich meer recent voor uw vertrek ook regelmatig incidenten voordeden. Bovendien dient erop gewezen te worden dat de door u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud opgenoemde incidenten hetzij van enige jaren voor uw beweerde vertrek uit Qarabagh dateren, met name van 1388 en 1389 (gregoriaanse kalender 21 maart 2009 – 20 maart 2011), hetzij zelfs niet bij benadering kunnen gedateerd worden door u (CGVS 2, p. 5, 7). Toen u gevraagd werd waarom u bij het eerste persoonlijk onderhoud gebeurtenissen en personen van langer geleden vermeldde hoewel u specifiek naar recente gebeurtenissen en personen gevraagd werd, zei u dat u dacht dat de protection officer u meer en meer zou vragen maar dat ze het interview stopzette (CGVS 2, p. 5). Dit is echter geen afdoende verklaring. Ongeacht of u meer vragen verwachtte, blijft immers de vaststelling dat u de vragen naar recente gebeurtenissen en belangrijke personen foutief beantwoordde. Voorts stelt het CGVS vast dat u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op geen enkel moment opmerkingen gaf, nochtans kreeg u expliciet de kans hiertoe op het einde van het gesprek (CGVS 1, p. 13). Hierdoor blijft uw huidige verklaring dat u er niet toe kwam te vertellen over recente gebeurtenissen een post-factum bewering. Het CGVS merkt voorts op dat u, gevraagd naar Fazal Rahman Nazarwal tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, zei dat hij in de bazaar van Qarabagh was en taskara's verzamelde in het districtshuis en die aan het districtshoofd Zaitullah Azimi gaf (CGVS 2, p. 6). Gevraagd naar Mohammad Azim zei dat er meer dan honderd personen met deze naam zijn in Qarabagh en zei u geen bekende Mohammad Azim in Qarabagh te kennen (CGVS 2, p. 6). Echter blijkt uit bovenvermelde informatie waarover het CGVS beschikt dat Fazal Rahman Nazarwal districtshoofd van Qarabagh was op het moment van uw beweerde vertrek, dat zijn voorganger Zaitullah Azimi was en dat Mohammad Azim vanaf mei 2014 politiechef was van Qarabagh. Dat u geconfronteerd met deze namen, die zelfs vermeld staan met hun functie in de eerste beslissing van het CGVS, nog steeds niet correct kan aangeven wie ze zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw bewering tot sawr 1394 in Qarabagh verbleven te hebben totaal. Aan uw bewering, die u op geen enkele wijze staft, dat het districtshoofd elke dag of elke maand verandert in Qarabagh (CGVS 2, p. 6) kan geen geloof gehecht worden. Dat u geen reporter was, niet

naar het districtshuis ging om te vragen wie er districtshoofd of politiechef werd die dag en niet veel tijd doorbracht in de moskee verklaart uw gebrekkige kennis niet afdoende (CGVS 2, p. 6). Immers kan verwacht worden dat niet alleen reporters of mensen die veel tijd doorbrengen in de moskee, maar ook gewone burgers, zeker burgers die dichtbij het districtscentrum wonen zoals u (CGVS 2, p. 6), kennis hebben van dergelijke zaken die deel uitmaken van het dagelijkse leven. Er dient bovendien opgemerkt te worden dat u wél kennis hebt van gebeurtenissen en personen van langer geleden, waarmee u uw eigen verklaring dat u een jongeman was die zich niet wou bezighouden met politiek en zijn eigen leven leidde en daardoor niet wist over dergelijke zaken, teniet doet (CGVS 2, p. 6). Dat er in Afghanistan mensen wonen die niet weten over de geschiedenis van het land verklaart niet waarom u niet weet over gebeurtenissen en belangrijke personen in uw regio in de periode kort voor uw beweerde vertrek (CGVS 2, p. 6).

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot uw geboortedatum dermate vreemd zijn dat ze wijzen op een gebrekkige kennis van de Afghaanse kalender, nochtans moet u als jongeman die tot de tiende klas naar school ging in Afghanistan vertrouwd zijn met deze kalender (CGVS 1, p. 5). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u aanvankelijk dat u geboren bent in 1995 volgens de Afghaanse kalender (CGVS 2, p. 2). Gezien het Afghaanse jaar 1995 enkele honderden jaren in de toekomst ligt (gregoriaanse kalender maart 2616 - maart 2617) is dit uiteraard onmogelijk. Toen u hierop gewezen werd, corrigeerde uw geboortjaar naar 1390 (gregoriaanse kalender maart 2011 - maart 2012) (CGVS 2, p. 2). Toen u erop gewezen werd dat u een kind zou zijn als u in 1390 geboren was, wijzigde u uw geboortedatum nogmaals, ditmaal naar 1374 (gregoriaanse kalender maart 1995 - maart 1996) (CGVS 2, p. 2). Dat u dergelijke flagrant onmogelijke geboortedata in de Afghaanse kalender opgeeft wijst erop dat u niet vertrouwd (meer) bent met deze kalender, wat het vermoeden sterkt dat u reeds geruime tijd geleden uw regio van herkomst in Afghanistan verliet.

Met betrekking tot uw Facebookaccount dient opgemerkt te worden dat u heel wat Facebookvrienden heeft die in Kabul wonen of er gewoond of gestudeerd hebben. Het is opmerkelijk dat u, een Afghaan uit de provincie Ghazni die nooit buiten zijn district Qarabagh zou verbleven hebben en die de meeste van zijn Facebookvrienden persoonlijk kent (CGVS 2, p. 7), vrienden in Kabul zou hebben. Uw verklaring dat mensen hun naam en plaats op Facebook veranderen en verkiezen Kabul te schrijven (CGVS 2, p. 7) is weinig overtuigend, zeker gezien heel wat van uw Facebookvrienden uit Kabul een specifieke school, universiteit of plaats in Kabul vermelden op hun profiel. Overigens dient opgemerkt te worden dat het aantal universitair geschoolden onder uw Afghaanse Facebookvrienden opvallend hoog is, wat opmerkelijk is voor iemand die tot de tiende klas naar school ging en die motorfietsen verkocht en herstelde en wat twijfels doet rijzen over het door u beweerde profiel.

Gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw verklaring pas in 2015 uw district Qarabagh in Afghanistan te hebben verlaten."

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt als volgt: "In de bestreden beslissing betwist de verwerende partij geenszins dat verzoeker geen geografische kennis zou hebben over zijn regio van herkomst. Waarom dit niet in aanmerking werd genomen, is voor verzoeker nogmaals een raadsel.", dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld dat indien er inderdaad geloof kan worden gehecht aan verzoekers oorspronkelijke herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni, er echter geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf aldaar na 2011 tot aan zijn beweerde vertrek naar België in sawr 1394 (gregoriaanse kalender: 21 april-21 mei 2015). Als zodanig kan wel degelijk worden aangenomen dat verzoeker een gedegen geografische kennis heeft van deze regio, doch op zich volstaat deze kennis niet om de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen en zijn recent verblijf in deze regio alsnog aannemelijk te maken. In dit licht geldt hetzelfde voor waar verzoeker in zijn verzoekschrift opmerkt dat hij drie wegen naar het districtscentrum kon benoemen.

Verder voert verzoeker aan dat hij verschillende documenten heeft voorgelegd, zoals zijn taskara, de taskara van zijn vader en zijn zus, zijn schoolkaart en een foto van zijn winkel. Verderop in de bestreden beslissing wordt evenwel terecht gemotiveerd dat deze documenten op zich niet van aard zijn om verzoekers voorgehouden verblijf in het district Qarabagh van de provincie Ghazni na 2011 tot aan zijn beweerde vertrek naar België in sawr 1394 (gregoriaanse kalender: 21 april-21 mei 2015) alsnog aannemelijk te maken. Deze documenten bevatten immers geen gegevens waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker in de periode 2011-2015 in het district Qarabagh verbleef. Het weze herhaald indien wel degelijk geloof gehecht aan verzoekers oorspronkelijke herkomst uit dit district, hetgeen door voormelde documenten ook wordt bevestigd, dit niet het geval is voor zijn verblijf aldaar na 2011.

Verzoeker kan verder niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat uit het feit dat hij ook tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijft volharden in zijn verblijf in het district Qarabagh tot aan zijn beweerde vertrek naar België in 2015, zou volgen dat hem het voordeel van de twijfel zou moeten worden gegund en/of dat een bijkomend onderzoek zou moeten worden gevoerd. De vaststellingen van de commissaris-generaal in de hiervoor geciteerde motivering uit de bestreden beslissing zijn gebaseerd op zowel verzoekers eigen verklaringen als op de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie'). Zoals in deze motivering ook terecht wordt opgemerkt, werd verzoeker na het vernietigingsarrest van de Raad een tweede maal gehoord, doch slaagde verzoeker er tijdens dit tweede persoonlijk onderhoud niet in om zijn beweerde verblijf in het district Qarabagh tot aan zijn beweerde vertrek naar België in 2015 alsnog aannemelijk te maken en/of om een verschoning aan te reiken voor de vastgestelde gebrekkige kennis in hoofde van verzoeker met betrekking tot de veiligheidsincidenten en de prominenten in dit district na 2011. Ook wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat, waar verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud verklaarde dat de mensen die tijd doorbrachten in de moskee en samenkwamen wel op de hoogte waren van de veiligheidssituatie en de prominenten, waarmee hij volgens de uiteenzetting in het verzoekschrift wenste "*aan te geven dat hij niet geïnteresseerd was in de politiek*", deze bewering niet te rijmen valt met de kennis met betrekking tot de veiligheidssituatie en de prominenten in zijn oorspronkelijke regio van herkomst voorafgaand aan het jaar 2012 waarvan verzoeker wél blijk gaf. Evenmin kan verzoeker worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift voorhoudt dat de vragen inzake zijn recente herkomst te algemeen en te beperkt zijn. Uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt dat wel degelijk specifieke vragen werden gesteld over de specifieke situatie en de specifieke machtshebbers in het district Qarabagh in de periode 2011-2015. Welke vragen volgens verzoeker te algemeen en/of te beperkt zouden zijn, wordt door hem niet verduidelijkt en evenmin licht hij toe welke pertinente informatie hij dan nog zou hebben willen geven. Verder verplicht geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe om verzoeker te confronteren met alle vaststellingen. Waar de *protection officer* tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verwees naar de vragen die tijdens het eerste persoonlijk onderhoud werden gesteld met betrekking tot verzoekers regio van herkomst (notities van het persoonlijk onderhoud 19 oktober 2018 (hierna: notities 2), p. 5), dient vastgesteld dat dit een reactie betreft op de bewering van verzoeker dat er tijdens het eerste persoonlijk onderhoud geen vragen werden gesteld over (bepaalde elementen van) zijn regio van herkomst. In dit kader merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing bovendien terecht op dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud niet kon weergeven wie Fazal Rahman Nazarwal, Zaitullah Azimi en Mohammad Azim zijn en wat hun functie was, terwijl deze personen met naam en functie reeds werden vermeld in de eerste beslissing van de commissaris-generaal.

Wat betreft de presidentsverkiezingen in Afghanistan in 2014, voert verzoeker aan dat hij hieromtrent niet grondig werd bevestigd daar de *protection officer* slechts informeerde naar "*de laatste verkiezingen in Afghanistan*" zonder te specificeren dat het om de laatste Afgaanse presidentsverkiezingen ging. De Raad stelt vast dat de *protection officer* tijdens verzoekers eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inderdaad sprak over de "*laatste verkiezingen in Afghanistan*" (gehoorverslag CGVS 4 juli 2017 (hierna: gehoor 1), p. 7), doch uit de beschikbare informatie (rechtspiegingsdossier, stuk 9) blijkt dat de laatste verkiezingen die ten tijde van dit persoonlijk onderhoud in Afghanistan plaatsvonden, de presidentsverkiezingen van 2014 betroffen. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker, die beweert ten tijde van deze verkiezingen nog in Afghanistan te hebben verbleven, weet dat met een verwijzing naar de "*laatste verkiezingen in Afghanistan*" tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 4 juli 2017 de Afgaanse presidentsverkiezingen in 2014 worden bedoeld. Uit verzoekers antwoord dat mensen die wilden gaan stemmen werden bedreigd met het afkappen van hun vingers door de taliban (gehoor 1, p. 7) blijkt alleszins niet dat verzoeker niet zou hebben begrepen op welke verkiezingen de vragen betrekking hadden. Uit het enkele feit dat de *protection officer* tijdens het eerste persoonlijk onderhoud van verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet uitdrukkelijk vermeldde dat zijn vragen over de verkiezingen betrekking hebben op de Afgaanse presidentsverkiezingen van 2014 valt dan ook geenszins af te leiden dat verzoeker niet grondig zou zijn bevestigd en/of dat verzoeker hieromtrent geen gebrekkige kennis zou kunnen worden verweten.

Waar verzoeker stelt dat het voor iemand die stelt geen enkele andere stad te hebben gezien dan Ghazni niet ongewoon is om niet te weten dat Muhammad Hassan Faizi een voormalige districtschef en stamoudste van Qarabagh was die in maart 2014 werd vermoord, dient erop gewezen dat verzoeker wel degelijk blijk gaf van een gedegen kennis met betrekking tot prominenten in zijn regio van herkomst

voorafgaand aan het jaar 2012. Dat verzoeker geen andere stad zou hebben gezien dan Ghazni, voor zover hieraan enig geloof kan worden gehecht, vormt op zich dan ook geen afdoende verklaring voor zijn gebrekkige kennis inzake een voormalige districtschef en stamoudste die in maart 2014 werd vermoord en die bovendien afkomstig was van verzoekers eigen district. Integendeel, deze gebrekkige kennis staft de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt zijn verblijf in het district Qarabagh na 2011 aannemelijk te maken. Het loutere feit dat verzoeker één dorpsleider benoemde, dat hij kon uitleggen “*hoe hij te werk ging in verband met waterpompen*” en dat hij benadrukte dat er dagelijks incidenten waren, volstaat op zich niet om de lacunes in zijn kennis over recente veiligheidsincidenten en over de prominenten in zijn regio van herkomst na 2011 te verschonen.

Vervolgens wijst verzoeker op zijn profiel. Hij haalt aan dat hij een sjitische Hazara uit het district Qarabagh is, dat hij enkel Pashtou en Hazaragi spreekt, dat hij niet hooggeschoold is, dat zijn vader landbouwer was en dat hij zelf werkte aan herstellingen van waterpompen en nadien een winkel uitbaatte. Er kan echter niet worden ingezien op welke wijze deze elementen alsnog zouden kunnen aantonen dat verzoeker wel degelijk in het district Qarabagh verbleef in de periode 2011-2015. Evenmin wordt dit door verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift. Deze elementen vormen verder geen verschoning voor de in de bestreden beslissing vastgestelde lacunes in verzoekers kennis met betrekking tot de veiligheidsincidenten en de prominenten in het district Qarabagh na 2011. Verzoeker verklaarde tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien dat hij tot de tiende graad naar school ging (gehoor 1, p. 5), zodat naar Afghaanse normen bezwaarlijk kan worden beschouwd dat verzoeker laaggeschoold zou zijn.

Waar verzoeker verwijst naar een rapport van UNHCR van 2002 betreffende de bevolking in het district Qarabagh (verzoekschrift, p. 9-10) en stelt dat zijn profiel representatief lijkt voor een groot deel van de bevolking van dit district, dient er, naast het feit dat dit rapport bezwaarlijk nog als actueel kan worden beschouwd, op worden gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat *in casu* wel degelijk geloof kan worden gehecht aan verzoekers oorspronkelijke herkomst uit het district Qarabagh, doch niet aan zijn verblijf aldaar na 2011 tot aan zijn vertrek naar België in sawr 1394 (gregoriaanse kalender: 21 april-21 mei 2015) (zie *supra*).

Mede gelet op het voorgaande, kan verzoeker evenmin worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt als volgt: “*Bepaalde hiaten die zouden bestaan of fouten die verzoeker maakte, kunnen niet anders dan ten gevolge van stress en spanning te verklaren zijn.*”, temeer daar hij reeds tweemaal werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Er dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen immers van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.4. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat (i) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in het dorp Nawabad in het district Qarabagh van de provincie Ghazni na 2011 tot aan zijn beweerde vertrek naar België in sawr 1394 (gregoriaanse kalender: 21 april-21 mei 2015), evenmin geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die er zich in deze periode zouden hebben voorgedaan; (ii) het niet aannemelijk is dat de taliban de delicate taak van het plaatsen van een bom zouden overlaten aan iemand als verzoeker, met name een Hazara van wiens vertrouwen zij allerminst zeker kunnen zijn en die geenszins een onbelemmerde toegang heeft tot het districtshuis; (iii) het niet geloofwaardig is dat de taliban verzoekers met explosieven volgeladen brommer zouden verbergen in een moskee, temeer daar zij deze explosieven zouden hebben verstopt in de tank van de brommer waarmee nog gereden moest worden; (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker, na eerst te hebben beloofd de aanval te zullen

uitvoeren, vervolgens besluit toch niet met de taliban mee te werken en het hele voorval te vergeten en gewoon weer te gaan werken; (v) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker gewoon langs het dak kon ontsnappen wanneer de taliban naar zijn huis kwamen nadat hij de aanslag niet had gepleegd; en (vi) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de bedreigingen vanwege de taliban ten aanzien van zijn familie nadat hij zijn land van herkomst had verlaten:

“Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde recente verblijf in de plaats Nawabad, gelegen in het district Qarabagh van de provincie Ghazni niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u vlak voor uw vertrek naar België, waar u op 26 september 2015 aankwam na een reis van drie maanden en twintig dagen, heeft verbleven in Qarabagh, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan.

Bovenstaande vaststelling wordt nogmaals bevestigd door uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw asielrelaas. Zo is het vooreerst niet aannemelijk dat de taliban u de hachelijk taak om verschillende bommen te plaatsen zou toevertrouwen. Het plaatsen van een bom vereist namelijk expertise en de taliban kent deze taak enkel toe aan personen die ze ten volle kunnen vertrouwen. Zo blijkt uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan de blauwe map dat de taliban een speciale eenheid heeft voor zelfmoordaanslagen (zie blauwe map, document 3, p.10). Deze eenheid bestaat uit volledig betrouwbare mannen met de mentale kracht om door te zetten bij een aanslag. Hoewel u niet specifiek werd gevraagd om een zelfmoordaanslag te plegen, vergt het plaatsen van verschillende bommen in het districtshuis toch ook zeer veel moed aangezien uw leven eveneens in gevaar kan zijn wanneer u gevat zou worden. Het plaatsen van een bom is bijgevolg een taak die de taliban niet aan eender wie toevertrouwd. Het is dan ook zeer vreemd dat de taliban u vroeg om bommen te plaatsen terwijl u voordien geen band had met de taliban om zo enige vorm van vertrouwen op te bouwen (CGVS 1, p.11). Bovendien bent u als sjiitische Hazara geen persoon waarmee de taliban, die overwegend Pashtoun en soenitisch zijn, onbelemmerd samenwerkt. Als de taliban dan toch beslist om met een sjiitische Hazara samen te werken met wie ze geen eerdere vertrouwensband hebben opgebouwd, kan verwacht worden dat deze persoon dan ook over een zodanig interessant profiel beschikt dat hij de taliban toegang verleent tot plaatsen waar zij zelf of hun sympathisanten geen toegang toe hebben. U blijkt zelf echter niet over een zodanig interessant profiel te beschikken. Uw verklaring dat u af en toe de waterpomp in het districtshuis herstelde geeft u namelijk geen vrijgeleide om te pas en te onpas het districtshuis te betreden (CGVS 1, p.9). Zeker niet op een vooraf bepaald tijdstip dat de taliban u oplegde. Het is bijgevolg zeer vreemd dat de taliban u zou beschouwen als de geschikte persoon om verschillende bommen te plaatsen terwijl u noch over de expertise, noch over de betrouwbaarheid en noch over de onbeperkte toegang beschikte om een aanslag te plegen.

Ten tweede zijn uw verklaringen omtrent de werkwijze van de taliban zeer merkwaardig. Hierbij is het zeer vreemd dat de taliban een moskee als opslagplaats voor explosieven zou gebruiken terwijl iedereen hier naartoe kan komen. U verklaarde namelijk dat de explosieven reeds in de moskee klaarlagen wanneer de taliban u er ernaar toe bracht en dat die explosieven daar zouden blijven liggen in uw brommer tot wanneer u die kwam halen om de aanslag te plegen (CGVS 1, p.11). Een moskee lijkt echter niet de veiligste opslagplaats voor een motor vol explosieven, zeker niet voor een periode van minstens vier dagen aangezien de taliban u vroeg een bom te plaatsen op een maandag en dat de aanslag op een donderdag moest gebeuren. Verder is het zeer vreemd, zij het niet ronduit ongeloofwaardig, dat de taliban uw motor reeds vollaadde met explosieven op die maandag voor een aanslag die u op een donderdag zou moeten plegen (CGVS 1, p.11). Deze explosieven zaten namelijk ook in de tank van uw motor hetgeen het gevaar op een vroegtijdige ontploffing toch aanzienlijk vergroot (CGVS 1, p.11). Überhaupt is explosieven in de tank verstoppen van een motor waarmee nog gereden moet worden een absurd en gevaarlijk idee. Deze werkwijze van de taliban lijkt dan ook zeer onprofessioneel en geeft de bomaanslag weinig kans op slagen. Het is bijgevolg niet aannemelijk dat de taliban op zulke manier een persoon die ze nauwelijks kennen en zonder enige ervaring met explosieven ertoe dwingen een of meerdere bommen te plaatsen in het districtshuis. Bovendien legde u over uw concrete taak, met name waar u deze bommen moest plaatsen, tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u de explosieven in de compound van het districtshuis en in de politiewagens moest plaatsen, maar verklaarde u later dat u de brommer moest laten ontploffen (CGVS 1, p.10). Aangezien u reeds niet in staat bent om uw taak op coherente wijze te verklaren wordt de geloofwaardigheid van uw relaas dan ook wederom ondermijnd.

Ten derde legde u omtrent de periode na de bedreiging door de taliban tegenstrijdige en vreemde verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnen. Zo verklaarde u dat u na uw bedreigingen door de taliban "alles vergat" en gewoon terug ging werken (CGVS 1, p.9). Deze houding kan echter als zeer vreemd beschouwd worden aangezien u net door talibs naar een moskee

werd gebracht, explosieven in uw motor geplaatst werden, u instemde om een aanslag te plegen en de taliban bijgevolg op uw actie aan het wachten waren (CGVS 1, p.9-10). Wanneer u met deze vreemde verklaring geconfronteerd werd herhaalde u aanvankelijk uw eerdere verklaringen, maar wanneer u een tweede maal geconfronteerd werd met deze vreemdheid verklaarde u dat u niet wist op welke donderdag u die aanslag moest plegen (CGVS 1, p.11-12). Dit antwoord maakt uw verklaring echter nog merkwaardiger. Zo is het zeer opvallend dat u gevraagd werd een aanslag te plegen, maar werd u niet verteld wanneer dat moest gebeuren. Bovendien biedt deze verklaring geen reden waarom u "alles vergat" de dag na uw gesprek met de taliban. Verder is het zeer merkwaardig hoe u, wanneer de taliban u thuis kwam opzoeken, zonder enig probleem op de vlucht kon slaan (CGVS 1, p.10). U verklaarde namelijk dat de taliban aanklopte, uw zus de deur opendeed en dat u toen kon zien dat de taliban aan uw deur stond waarna u via het dak wegvluchtte (CGVS 1, p.10). Hierbij is het vooreerst vreemd dat de taliban niet anticeerde op de mogelijkheid dat u zou vluchten en zich dus niet verspreidde rond uw huis. Bovendien is het vreemd dat ze niet gewoon naar uw winkel kwamen, waar ze al eerder geweest waren en waar u misschien minder snel kon ontsnappen (CGVS 1, p.10). Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over wat er gebeurde nadat u uw huis ontvluchtte. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u niet wist wat er gebeurde na uw vertrek, maar wanneer u gevraagd werd of u hier niet naar geïnformeerd had bij uw ouders kon u plots wel vertellen dat de taliban uw vader mishandelde (CGVS 1, p.11). Het is toch zeer opvallend dat u er niet in slaagt de mishandeling van uw vader die veroorzaakt zou zijn door uw problemen niet spontaan kan aanbrengen. Ook omtrent de problemen die uw familie na het bezoek van de taliban ervaarde legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaarde u bij het begin van het interview dat uw ouders u niet vertelden over hun problemen in Afghanistan, maar toch verklaarde u later in het interview dat de taliban nog was teruggekomen naar uw huis wanneer u reeds in Iran was (CGVS 1, p. 5, 12). Wanneer u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, kon u er wederom geen verklaring voor bieden (CGVS 1, p.12). Er kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas."

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van de wensen van de taliban die hij tijdens zijn persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeldde, met name het plaatsen van een bom in het districtshuis. Tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken stelde verzoeker enkel dat de taliban in zijn garage langskwamen met de vraag om zijn werk stop te zetten (administratief dossier, stuk 11, stuk 18). Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoeker dermate essentiële en frappante elementen als een vraag van de taliban om met zijn brogger een bomaanslag te plegen in het districtshuis, zijn aanvankelijke toestemming in dit plan en zijn uiteindelijke weigering, hierin niet zou hebben vermeld.

Waar verzoeker verwijst naar een rapport van UNHCR en van EASO (verzoekschrift, p. 13-16), dient erop gewezen dat dit louter algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker en die bijgevolg niet kan volstaan om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging alsnog *in concreto* aannemelijk te maken. Uit de uitgebreide en pertinente motivering in de bestreden beslissing (zie *supra*) blijkt dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met de taliban niet aannemelijk weet te maken. Verzoeker toont niet aan dat en op welke wijze de door hem geciteerde algemene informatie op de concrete motivering in de bestreden beslissing een ander licht zou kunnen werpen.

Verder kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt als volgt:

"Vooreerst stelt de verwerende partij dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker de hachelijke taak om verschillende bommen te plaatsen zou toevertrouwen. Dit is uiteraard pure hypothese die de verwerende partij niet in concreto kan hard maken. Voorts vindt de verwerende partij ook de werkwijze van de taliban zeer onprofessioneel en beoordeelt zelf dat dergelijke bomaanslag weinig kan op slagen heeft. De verwerende partij vergeet dat ze verzoekers verklaringen op geloofwaardigheid moeten worden getoetst, rekening houdend met zijn eigen verklaringen. Verzoeker kan onmogelijk verantwoordelijk worden geacht voor de wereldvreemde hypothese van de verwerende partij."

Immers komt verzoeker hiermee niet verder dan het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder *in concreto* uiteen te zetten waarom deze gevolgtrekkingen volgens hem onterecht zouden zijn. Dergelijk verweer is niet ernstig. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing motiveert dat het niet aannemelijk is dat een dermate delicate taak als het plegen van een bomaanslag aan een persoon als verzoeker zou worden toevertrouwd, een persoon van Hazara-origine van wiens vertrouwen zij allerminst zeker konden zijn. Dit klemt des te meer daar uit de bijgevoegde informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er binnen de taliban voor zelfmoordaanslagen een aparte eenheid bestaat, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de door verzoeker voorgestelde gang van zaken *in casu*. Eveneens stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat de taliban explosieven zouden verstopten in de tank van verzoekers brommer, terwijl nog met deze brommer zou moeten worden gereden, en dat zij deze brommer in de dagen voorafgaand aan de geplande aanslag gewoon in een voor iedereen toegankelijke moskee zouden bewaren.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.5. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat (i) verzoeker geen concrete en persoonlijke elementen aanvoert in verband met zijn vrees voor vervolging omwille van zijn etnische origine als Hazara, omwille van zijn uiterlijk en omwille van zijn verblijf in het buitenland, temeer daar hij van deze vrezen geen melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken of tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; (ii) verzoekers verklaring dat zijn leven in de opvangcentra in België moeilijk is en dat hij in België een normaal leven wilt leiden, niet kan worden beschouwd als een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Afghanistan; en (iii) de door verzoeker voorgelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen:

“Met betrekking tot uw verklaring dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan gedood zou worden door de taliban omwille van uw etnie, dient opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde de door u ingeroepen vrees concreet voor te stellen en te personaliseren (CGVS 2, p. 8). U zei in algemene bewoordingen dat de taliban onschuldige Hazara’s doden en dat er een genocide tegen Hazara’s aan de gang is in uw regio. U haalde slechts twee incidenten aan waarbij Hazara’s uit uw regio gedood werden door de taliban, één slachtoffer werkte bij de politie en er kan dus niet geconcludeerd worden dat hij louter omwille van zijn etnie gedood werd, van de twee andere slachtoffers weet u niet waarom ze gedood werden. U verklaarde dat er geen verschil is tussen u en andere Hazara’s en dat u daarom gedood zou worden. De enige reden die u aanhaalt waarom u meer dan andere Hazara’s geïsoleerd zou worden is dat de taliban zeer actief zijn in de bazaar van Qarabagh en dat ze Hazara’s die weigeren met hen samen te werken doden. Hiermee verwijst u naar uw recente herkomst uit Qarabagh en uw asieltrelaas, die beiden ongeloofwaardig zijn gezien bovenstaande opmerkingen. Er moet dan ook besloten worden dat u naast uw verwijzing naar de algemene situatie geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geïsoleerd zou worden door de taliban. In het Easo rapport “Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara’s het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiïeten samen komen en voorvallen waarbij Hazara’s onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara’s niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara’s niet geïsoleerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara’s slaagt u er allerminst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiïtisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara’s behoort.

Wat betreft uw verklaring dat u bij terugkeer naar Afghanistan gedood zou worden omwille van “uw stijl” dient opgemerkt te worden dat u hiermee verwijst naar uw huidige uiterlijke kenmerken zoals uw haarsnit, korte baardgroei en uw nette uiterlijk (CGVS 2, p. 8). U staft uw bewering dat “propere personen” meteen gedood worden in Afghanistan op geen enkele wijze en zo blijft dit een blote bewering uwentwege (CGVS 2, p. 8). U geeft bovendien meteen aan dat u uw haarstijl en baard wel zou kunnen veranderen - waardoor uw vrees omwille hiervan vervalt - maar dat u toch gedood zou worden omdat u problemen hebt met de taliban, bovendien zouden de taliban u doden als ze te weten komen dat u Afghanistan ontvluchtte en weigerde jihad te doen met hen (CGVS 2, p. 8, 9). Echter zijn uw

problemen met de taliban ongeloofwaardig bevonden zoals hierboven uitgebreid werd geargumenteed. Het volstaat voorts niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds enige tijd in Europa verblijft en hierdoor niet kan terugkeren, u dient uw risicoprofiel in concreto aannemelijk te maken, waar u echter in gebreke blijft. Aldus volstaan uw verklaringen geenszins om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk zal worden bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat omwille van uw uiterlijk of uw verblijf buiten Afghanistan.

Met betrekking tot deze laatste elementen, met name uw vrees omwille van uw etnie, uw uiterlijk en uw verblijf buiten Afghanistan, dient voorts opgemerkt te worden dat u geen van deze elementen vermeldde bij de Dienst Vreemdelingenzaken of bij uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS (DVZ, vragenlijst CGVS, en CGVS 1). Nochtans werd u toen gevraagd te vertellen over alle redenen waarom u Afghanistan verliet, waarom u een verzoek om internationale bescherming deed en waarom u niet kan terugkeren naar Afghanistan (DVZ, vragenlijst CGVS en CGVS 1, p. 9). Ook in het kader van de beroepsprocedure maakte u geen melding van deze vrees. Dat u deze elementen pas bij uw tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS aanhaalt relativeert de ernst van de door u aangehaalde vrees op ernstige wijze.

Met betrekking tot uw verklaring dat uw leven in opvangcentra in België moeilijk is en dat u een normaal leven wilt hebben in België (CGVS 2, p. 8) volstaat het hierbij te stellen dat deze moeilijkheden bezwaarlijk kunnen beschouwd worden als dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een reëel risico loopt op ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Deze feiten ressorteren immers niet onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève en zijn een praktisch gevolg van uw huidige verblijfssituatie hier.

[...]

De documenten die u voorlegt kunnen de bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara, de taskara van uw vader en die van uw zus en uw schoolkaart tonen hoogstens aan dat u een periode in Qarabagh verbleef, hetgeen niet in twijfel getrokken wordt. Deze documenten bewijzen echter niet uw recent verblijf in de regio. Met betrekking tot uw taskara dient voorts opgemerkt te worden dat het een kopie betreft, wat de bewijswaarde ervan aanzienlijk vermindert aangezien kopieën makkelijk door middel van knip- en plakwerk bewerkt kunnen worden. Met betrekking tot het document van de dorpsouderen dient opgemerkt te worden dat dit document opgesteld werd op uw verzoek na de eerste negatieve beslissing van het CGVS (CGVS 2, p. 3). Gezien het gesolliciteerd karakter van dit document heeft het geen objectieve bewijswaarde. Wat betreft de foto van het bord van uw motorwinkel dient gesteld te worden dat dit geen bewijs kan vormen van uw verklaring een winkel te bezitten. U kan namelijk foto's voorleggen van het bord van eender welke motorwinkel. Over het geheel van Afghaanse documenten dient opgemerkt te worden dat uit informatie waarover het Commissariaatgeneraal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Wat betreft uw Belgische schoolattesten, documenten van de integratiecursus en het opvangcentrum, brieven van uw werkgever en leerkracht en uw arbeidscontract dient gesteld te worden dat zij geen betrekking hebben op uw problemen in en vrees ten opzichte van Afghanistan en dus ook geen invloed hebben op deze beslissing."

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.3.2.6. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.7. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

2.3.3.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van

dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.2. Voor wat betreft de beoordeling in het kader van artikel 48/4, § 2, c) verwijst de verzoekende partij naar het arrest nr. 203.669 van 8 mei 2018 dat stelde dat gelet op de informatie in het administratief dossier in hoofde van de verzoekende partij een vestigingsalternatief mogelijk zou zijn. Verzoekende partij betoogt dat de nieuwe beslissing door de commissaris-generaal genomen, zowel op het vlak van het feitenrelaas als van de motivering gelijkaardig is en er in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het door de Raad beoordeelde vestigingsalternatief. De commissaris-generaal schendt aldus de kracht en het gezag van gewijsde van voormeld arrest.

De verwerende partij merkt vervolgens in haar nota van 17 januari 2019 op dat de verzoekende partij na het vernietigingsarrest nr. 203.669 van de Raad opnieuw werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 18 oktober 2018 teneinde een onderzoek te voeren naar een intern vestigingsalternatief. Tijdens dit onderhoud werd de verzoekende partij volgens de verwerende partij herhaaldelijk en uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kon worden gehecht aan haar beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan. De verwerende partij vervolgt in haar nota dat verzoekende partij desalniettemin is blijven volharden in haar eerder ongeloofwaardig bevonden verklaringen met betrekking tot haar laatste verblijfplaatsen in Afghanistan. Verwerende partij benadrukt nogmaals dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd en dat, zoals hoger werd vastgesteld, verzoeker echter niet aannemelijk maakt dat hij recnet afkomst is uit het district Qarabagh van de provincie Ghazni, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In acht genomen wat hierna volgt besluit de verwerende partij vervolgens terecht dat gelet op de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij zij zich hoe dan ook in de hoofdstad Kabul kan hervestigen in geval van een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het rapport "*EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis*" van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt en dat de wegen van de luchthaven naar de stad Kabul overdag in het algemeen als veilig worden beschouwd, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker zich op een veilige manier toegang kan verschaffen tot deze stad.

Uit de laatste grondige analyse van de veiligheidssituatie in de stad Kabul bijgebracht door de verwerende partij in haar aanvullende nota van 7 juni 2019 (zie het rapport "*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation*" van december 2017, het rapport "*EASO Country of Origin Information Report. Afghanistan. Security Situation – Update*" van mei 2018 en de COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 15 mei 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 9)) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Niettegenstaande het geweld in de stad Kabul slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie van de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflictgerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totaal bevolkingsaantal in het betrokken

gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat in de stad Kabul relatief weinig burgerslachtoffers vallen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. Deze terreuraanslagen kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk "collateral damage" onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap werden gevisieerd, zodat er geen sprake is van willekeurig geweld. Het geweld afkomstig van IS heeft immers een doelgericht karakter.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Het rapport "EASO Country Guidance: Afghanistan. Guidance note and common analysis" van juni 2018 (zie rechtsplegingsdossier, stuk 9) vermeldt dat, zo willekeurig geweld in de hoofdstad Kabul voorkomt, het niveau van dit geweld niet dermate hoog is dat een burger enkel door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt. Het rapport besluit dat afhankelijk van de omstandigheden van de individuele zaak een intern vestigingsalternatief in Kabul mogelijk is. Zoals *infra* zal blijken verzetten de persoonlijke omstandigheden van verzoeker zich niet tegen een intern vestigingsalternatief in Kabul.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, p. 18-20) ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie.

Verder wordt er in de nota met opmerkingen terecht gesteld als volgt:

"Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semistedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan worden besloten dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Verzoekende partij is een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt verzoekende partij over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Kabul stad. Zo spreekt verzoekende partij naast Hazaragi, Pashtou, één van de twee landstalen van Afghanistan en heeft zij de derde graad van het middelbaar onderwijs afgemaakt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 4-5; verklaring DVZ, punt 11). Verder werkte verzoekende partij in Afghanistan als mecanicien. Nadat zij stopte met school ging verzoekende partij in de leer bij een mecanicien. In 1392 (gregoriaanse kalender: 2013) startte verzoekende partij haar eigen winkel op in de bazaar van Qarabagh waar zij brommers en waterpompen herstelde en ook tweedehands brommers kocht en verkocht (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS I, p. 5-6 en 9). Verzoekende partij heeft aldus reeds in het verleden aangetoond over voldoende initiatief en zelfstandigheid te beschikken om een eigen zaak op te starten. Ten slotte is het opmerkelijk dat uit de Facebookaccount van verzoekende partij blijkt dat zij heel wat Facebookvrienden heeft die in Kabul stad wonen of er gewoond of gestudeerd hebben. Dat verzoekende partij, die beweerde nooit buiten haar district Qarabagh verbleven te hebben, zoveel vrienden heeft in Kabul stad roept vragen op (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS II, p. 5 en 7).

Gevraagd naar de mogelijkheden om zich in haar land van herkomst, bv. in Kabul stad, te hervestigen, stelde verzoekende partij problemen te hebben met de taliban (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS II, p. 7). Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, kan er evenwel geen geloof worden gehecht aan haar verklaarde problemen met de taliban.

Men kan dus concluderen dat verzoekende partij, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, over de vaardigheden beschikt om bij terugkeer naar het land waarvan zij de nationaliteit bezit buiten haar regio van herkomst, met name in Kabul stad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.”

Ter terechtzitting voert verzoeker geen elementen aan die op de hiervoor geciteerde motivering uit de nota met opmerkingen van de commissaris-generaal, die op 8 mei 2019 door de griffie van de Raad aan verzoeker werd betekend (rechtsplegingsdossier, stuk 7), een ander licht zouden kunnen werpen. Evenmin bevat het verzoekschrift dergelijke elementen. Aldus wordt deze motivering uit de nota met opmerkingen door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar de verzoekende partij er ten slotte op wijst dat UNHCR stelt dat een intern vestigingsalternatief in het algemeen niet beschikbaar is in Kabul (“*UNHCR considers that an IFA/IRA is generally not available in Kabul*”), dient erop gewezen dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker. Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: “[...] *an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account.*” (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielpcedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden. Inzake de algemene omstandigheden kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hoger reeds werd gesteld in verband met de veiligheidssituatie in en de bereikbaarheid van de stad Kabul. Met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden dient vastgesteld dat uit de hiervoor geciteerde motivering uit de nota met opmerkingen blijkt dat *in casu* een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoeker redelijk kan worden geacht.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.3. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER